

tigt i Overensstemmelse med Loven og den Opfattelse, man har af denne, og saa dette uden Foranledning at give sig til, om jeg saa maa sige, at korrigerer eller helt forandre Afgørelser, der ere truffene af en tidligere Minister. Jeg tror, at man ogsaa fra Kommunalbestyrelsernes Side med nogen Ret kan kræve, at der dog er saa megen Kontinuitet fra den ene Minister til den anden eller i Administrationens Afgørelser, at det ikke bliver Coutume, at naar der kommer en ny Minister — og det sker jo ret hyppigt i den senere Tid —, den nye Minister saa sætter sig til at gennemgaa alt, hvad de tidligere Ministre have foretaget sig, og hvis han kan finde et eller andet, som ikke stemmer med hans Opfattelse af det paagældende Spørgsmaal, da udsteder et Cirkulære og træffer en ny Afgørelse, som omkalfatrer den tidligere. Der er Forskel paa dette og saa paa, om det paagældende Spørgsmaal bliver forelagt, thi saa maa selvfølgelig Ministeren svare i Overensstemmelse med sin egen Opfattelse og ikke i Overensstemmelse med, hvad en tidligere Minister har sagt. Ogsaa dette har været af ikke ringe Betydning, naar jeg har staaet overfor Spørgsmaalet om Ophævelsen af dette Cirkulære — jeg ved for Resten ikke af, at man ophæver Cirkulærer, nej, man udsteder et nyt Cirkulære, der træffer en anden Bestemmelse end den, der har været truffen i et tidligere Cirkulære. Man kan ophæve en Lov ved samstemmende Beslutning af Regering og Rigsdag, stadfæstet af Kongen, men jeg har ikke i min Erindring, at der er nogen Praksis for at ophæve Cirkulærer.

Det ærede Medlem har endelig gjort opmærksom paa, at hvis man af Hensyn til det forelagte Lovforslag om Underholdsbidrag til Børn af Enker og Enkemænd vilde stille sig humant overfor Enkerne, saa kunde man i et saadant nyt Cirkulære sige, at Enkerne skulle i alt Fald have Lov til at faa en fortsat Understøttelse af Hjælpekasserne, indtil der kommer en saadan ny Lov. Ja, men det er netop det, der bliver det vanskelige, thi saa skal man enten direkte eller indirekte med det samme bestemme, at andre, som ere overflyttede, og som ikke ere Enker med Børn, skulle tilbage igen til Fattigvæsenet. Man kan ikke sige, at de Enker med Børn, der en Gang ere komne ind under Hjælpekasserne efter at have været under Fattigvæsenet, kunne blive, til der kommer en Lov om Understøttelser for dem, uden samtidig — og jeg synes,

man saa hellere maatte sige det direkte — at sige, at de andre skulle tilbage til Fattigvæsenet, og det synes jeg blev noget vanskeligt. Og hvis man siger, at de Personer, som ikke ere Enker med Børn, ogsaa kunne blive, saa synes jeg, man gør Uret mod de Kommuner, der ikke have benyttet sig af den Skrivelse, som Indenrigsminister Munch i sin Tid udstedte. Det er dette, der efter min Mening gør Spørgsmaalet vanskeligt, og jeg synes, at alt taget i Betragtning vil det være det heldigste — for saa vidt der ikke kommer direkte Spørgsmaal, for saa er jeg selvfølgelig nødt til at afgøre det i Overensstemmelse med Loven — at lade det have sit Forblivende med den ved Cirkulæret truffene Afgørelse, indtil vi faa en Revision af Hjælpekasseloven og forhaabentlig faa Loven om Underholdsbidrag til Børn af Enker og Enkemænd vedtagen.

Jeg skal endnu kun gøre en Bemærkning til det ærede 4de Medlem for 9de Kreds (Harald Jensen), der mente, at Hjælpekasselovens § 4 kunde forstaaes saadan, at man i den ene Maaned kunde yde Fattighjælp til en Person og i den næste Hjælpekasseunderstøttelse, idet der ikke staaer, at Hjælpekasseunderstøttelse ikke maa ydes til Personer, der have nydt Fattighjælp, men at de bare ikke samtidig maa nyde Fattigunderstøttelse. Ja, det er selvfølgelig rigtigt. I saa Henseende behøvede det ærede Medlem ikke en Gang at henvise til, hvad der blev udtalt ved Lovens Behandling, thi det er selvfølgelig, at hvis Hjælpekassens Midler ikke kunde anvendes til Underhold af Personer, der een Gang have nydt Fattigunderstøttelse, saa vilde Omraadet i betydelig Grad være indskrænket, og det vilde være inhumant. Men jeg gør udtrykkelig opmærksom paa, at det var ikke det, der var Tale om i den Forespørgsel, der blev rettet til Ministeriet, og som fik sin Besvarelse gennem Skrivelser af 9. November. Hvis der havde været Tale om det, saa kunde Skrivelserne ikke være bleven saa omtvistet, som den er bleven. Nej det, der har været Spørgsmaal om, det, som er blevet besvaret, og som man maa lægge Vægten paa, er, om man kan *overflytte* fra Fattigvæsenet til Hjælpekassen, det er det, der er Pointen. En Fortolkning af Loven, gaaende i den Retning som af det ærede Medlem nævnt er tvivlsom og jeg turde i hvert Fald ikke lægge den til Grund for min Besvarelse af eventuelle Spørgsmaal i saa Henseende. Naar der spørges, om der maa ydes Hjælp til Personer, der have faaet Fattigunder-